

Nr 160.

*Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning
angående skogsvårdsstyrelser; given Stockholms slott den 10
mars 1923.*

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Sven Linders.

---

*Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Kungl.
Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den
10 mars 1923.*

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden
LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON,
ÅKERMAN, LINDERS, SCHLYTER, ÖRNE.

Departementschefen, statsrådet Linders anför:

Då jag den 27 oktober 1922 anmälde inom departementet utarbetade förslag till skogsvårdslag, lag angående vård av kommunskogar, sockenallmänningsskogar samt vissa stiftelsers, föreningars och sällskaps
skogar ävensom lag angående skyddskogar, angav jag min avsikt att
senare förelägga Kungl. Maj:t förslag till förordning angående skogs-
Bihang till riksdagens protokoll 1923. 1 saml. 126 häft. (Nr 160.)

vårdsstyrelser. Jag anhåller nu att få göra detta, sedan Kungl. Maj:t förut i dag förordnat om avlåtande av propositioner till riksdagen angående omförmälda tre lagförslag.

Även det nu anmälda förslaget är utarbetat på grundval av den i de förutberörda ärendena omförmälda skogslagstiftningskommitténs betänkande.

Då vid genomförandet av 1903 års skogslagstiftning skogsvårdsstyrelserna infördes såsom de organ, åt vilka den närmaste uppsikten över att skogsägaren iakttog sina i lagen angivna skyldigheter skulle vara anförtrodd, hade det i motiveringen för dessa organ yttrats följande:

Någon befogenhet att direkt ingripa gentemot skogsägaren skulle dessa styrelser icke äga, utan detta borde tillkomma Konungens befallningshavande på anmälan av styrelserna. Uppdraget att på nämnda sätt hava tillsyn och kontroll över skötseln av de enskilda skogarna skulle icke vara skogsvårdsstyrelsernas och deras biträdens enda eller ens betydelsefullaste uppgift. Fastmera skulle dessa styrelser söka främja och understödja den enskilda skogshushållningen på alla sätt, som kunde anses lämpliga. I sådant avseende kunde exempelvis anföras sådana åtgärder som att utbreda kunskap angående rationell skogsvård, att bevilja bidrag, med eller utan återbetalningsskyldighet, för avdikning av skogsmark, hyggesrensning, skogsodling, bildande eller utvidgning av härads- eller sockenallmänning, att anställa tjänstemän och betjante med uppgift att lämna enskilde jordägare bistånd och råd vid skogsskötseln, att tillhandahålla skogsfrö och plantor m. m. Då skogsvårdsstyrelsen alltså skulle bliva det egentliga organet för det kommunala arbetet i skogshushållningens intresse, borde den ock omhänderhava och förvalta alla medel, som ansloges för detta ändamål. Den allmänna författningen angående deras verksamhet borde reglera blott huvuddragen av densamma, detaljerade föreskrifter däremot lämnas i särskilda reglementen, utfärdade av Kungl. Maj:t efter förslag av vederbörande styrelse och sedan landsting och hushållningssällskap blivit hörda. På sådant sätt skulle behörig hänsyn kunna tagas till de stora skiljaktigheter, som förekomme mellan de olika orternas skogsförhållanden. Genom dessa reglementen kunde jämväl bemyndigande lämnas skogsvårdsstyrelse att utse personer inom de olika socknarna i länet att biträda styrelsen vid tillsynen över den enskilda skogsskötseln.

Kommittén har i sitt betänkande funnit den grund, varpå skogsvårdsstyrelserna sålunda byggdes, och de riktlinjer, som uppdrogos för deras verksamhet, vara av det värde, att institutionen borde bibehållas i dess nuvarande gestaltning. Det har icke heller från något håll ifrågasatts, att skogsvårdsstyrelserna skulle upphävas eller ersättas med andra myndigheter på det område, där de hittills varit verksamma. Särskilt i tvenne viktiga hänseenden har det emellertid påyrkats änd-

ringar i de nuvarande förhållandena. Dels har det med hänsyn till de ökade uppgifter, som med nya lagbestämmelser skulle tillkomma skogsvårdsstyrelserna, ansetts nödvändigt att förlåna dessa större fackkunskap. Dels ock har det, på grund av framkomna klagomål över bristande enhetlighet i lagtillämpningen inom olika skogsvårdsstyrelseområden och då dylika brister skulle medföra än större olägenheter med en skärpt lagstiftning, påkallats införandet av en centralmyndighet med större eller mindre befogenheter över skogsvårdsstyrelserna.

Vad den förstnämnda frågan beträffar eller förstärkande av skogsvårdsstyrelsernas fackmässiga kompetens, har kommittén icke föreslagit någon ändring i fråga om själva styrelserna, utan bibehållit den hittillsvarande bestämmelsen, att de skola bestå av tre med skogsförhållandena i orten förtrogne män, utsedda en såsom ordförande av Kungl. Maj:t, en av landstinget och en av hushållningssällskapets förvaltningsutskott. Den förstärkning i fackkunskap, som kunde vara erforderlig, har kommittén avsett böra komma styrelserna till del genom ökning i antalet hos dem anställda fackutbildade tjänstemän.

Skogsvårdsstyrelsernas sakkunskap.

Av skogsvårdsstyrelserna utsedda delegerade, vilka haft i uppdrag att avfatta förslag till yttrande över kommitténs betänkande, har liksom beträffande skogsvårdslagen utarbetats ett nytt förslag till lag angående skogsvårdsstyrelser. Även i detta har den hittillsvarande bestämmelsen om styrelsernas sammansättning bibehållits.

Domänstyrelsen har däremot ansett kravet på mera sakkunskap hos skogsvårdsstyrelserna bäst kunna ernås på det sätt, att styrelserna erhöles ytterligare tvenne medlemmar, av vilka en med skoglig bildning utsåges av Kungl. Maj:t och den andre, vilken skulle hava avlagt fullständig avgångsexamen från skogsinstitutets högre kurs eller skogshögskolans jägmästarekurs, utsåges av de övriga fyra ledamöterna i styrelsen och tillika skulle vara länsjägmästare.

Även i andra yttranden över kommittéförslaget hava framkommit yrkanden på ökad sakkunskap inom skogsvårdsstyrelserna själva.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har sålunda anfört, att om skogsvårdsstyrelsen skulle kunna anförtros de uppgifter, som vore i fråga, dess sammansättning borde, utan att grunderna för densamma rubbades, ombildas, så att den skogliga sakkunskapen alltid finge någon företrädare i styrelsen, t. ex. genom en av Kungl. Maj:t tillsatt, forstligt bildad ledamot, som tillika kunde vara sekreterare, eller genom vissa normerande bestämmelser rörande de valda ledamöterna, varjämte styrelsen borde utökas med ytterligare två ledamöter.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län har, förutom den utvidgade maktbefogenhet, som borde tillkomma skogsvårdsstyrelserna, såsom ytterligare ett skäl för ökad sakkunskap inom desamma framhållit den stora vikten utav, att ett förtroendefullt förhållande städse vore rådande mellan skogsvårdsstyrelserna och skogsägarna. Vid eventuellt uppkommande meningsskiljaktigheter mellan dessa sistnämnda och skogsvårdsstyrelsens tjänstemän borde det nämligen bereda skogsägarna en trygghetskänsla, att deras sak kunde i själva styrelsen vinna en sakkunnig prövning. Antalet ledamöter i skogsvårdsstyrelsen borde därför ökas med en forstligt kunnig eller på det forstliga området särskilt erfaren person, vilken kunde utses av länsstyrelsen. Härigenom skulle ock erhållas en ytterligare representant i skogsvårdsstyrelsen för det statliga intresset.

Departement-
schefen.

Att någon rubbning av grundlinjerna för den hittillsvarande skogsvårdsstyrelseorganisationen icke bör ske, torde vara givet och har redan vid anmälandet av förslaget till skogsvårdslag av mig framhållits.

Vad angår frågan om skogsvårdsstyrelsernas sammansättning och deras ledamöters kvalifikationer, är att märka, att enligt kommitténs förslag skogsvårdsstyrelserna skulle få befattning icke allenast med de hittills under deras tillsyn stående skogarna, utan även skyddsskogar och de skogar, som inordnats uti lagen angående vård av kommunskogar m. fl. Det synes hava varit framför allt med hänsyn till dessa ökade uppgifter som betänkligheter framkommit rörande skogsvårdsstyrelsernas kompetens. Då i de nu till riksdagen avgivna förslagen skyddsskogarna icke inlagts under skogsvårdsstyrelsernas tillsyn, utan bibehållits under skogsstaten, torde därmed de yppade betänkligheterna i väsentlig grad hava neutraliserats. I fråga om de under kommunskogslagen hörande skogarna hava anmärkningarna i främsta rummet gällt, att skogsvårdsstyrelserna icke skulle förmå bedöma hushållningsplaner och därtill hörande förhållanden. Såsom jag vid framläggandet för Kungl. Maj:t av förslaget till lag angående vård av kommunskogar m. fl. anförde, synas mig emellertid skogsvårdsstyrelserna besitta tillräcklig kompetens för det ifrågavarande åliggandet. Den närmaste granskningen av uppgjorda planförslag tillkommer skogsvårdsstyrelsens fackutbildade tjänsteman, och styrelsens egna ledamöter äro för sin uppgift intresserade män, som genom flera liknande frågors behandling förvärvat en icke ringa erfarenhet om även rent skogstekniska spörsmål. Härtill kommer ytterligare den säkerhet för en sakkunnig prövning, som i den föreslagna lagen beretts skogsägarna genom rätt att

hos domänstyrelsen överklaga skogsvårdsstyrelsens beslut angående fastställelse eller ändring av hushållningsplan.

Beträffande vidare den föreslagna anordningen att skogsvårdsstyrelsernas fackutbildade tjänstemän, de s. k. länsjägmästarna, i stället skulle vara ledamöter av styrelserna, synes mig därmed intet vara att vinna ur ren fackkunskapssynpunkt. Däremot torde åtskilliga olägenheter bliva förenade med en dylik anordning, bland annat då det gällde frågor om länsjägmästarens anställningsvillkor, pensionering m. m., därvid han bleve jävig att deltaga i besluten. Då det av domänstyrelsen framhållits såsom ett rättmätigt krav från skogsägarnas sida, att en skogsvårdsstyrelse besatte erforderlig kompetens för att självständigt bedöma skogliga frågor, kan det erinras, att såväl landsting som hushållningssällskap till stor del bestå utav skogsägare. Dessa äro sålunda även med den nuvarande sammansättningen av styrelserna i tillfälle att utse ledamöter ur sakkunniga kretsar, om de så önska. Då så ej ägt rum i större utsträckning än som skett, synes detta visa, att behov i sådan riktning icke funnits föreligga.

Med hänsyn till det anförda har jag icke funnit anledning föreslå någon ändring uti skogsvårdsstyrelsernas sammansättning.

Övergår man härefter till frågan om någon centralmyndighet över skogsvårdsstyrelserna, må erinras, hurusom av den norrländska skogsvårdskommittén föreslogs inrättandet av ett skogskontor inom jordbruksdepartementet för det högsta överinseendet över de enskilda skogslagarnas tillämpning. Direkt avsåg detta visserligen endast de inom Väster- och Norrbottens län gällande lagarna angående enskildas skogar, skyddsskogar samt sockenallmänningar och besparingsskogar inom Kopparbergs och Gävleborgs län, men det framhölls därjämte, att om sådana ändringar komme att vidtagas i lagstiftningen om de skogar, som stode under skogsvårdsstyrelsernas inseende, att en mera ingående kontroll från statens sida bleve en nödvändig följd därav, det föreslagna skogskontoret helt visst vore den myndighet, åt vilken ett dylikt uppdrag lämpligen kunde anförtros.

*Central-
myndighet.*

Av en utav ledamöterna i nyssberörda kommitté yttrades sedermera rörande spørgsmålet om ett centralt organ följande:

»Medan man ännu hade anledning antaga, att den föreslagna departementalreformen skulle bliva verklighet, syntes det mig, att detta centralorgan borde givas formen utav en i jordbruksdepartementet inrättad särskild byrå. Sedan det nu torde få anses avgjort, att reformen uti föreslagen omfattning ej för det nuvarande blir genomförd, håller jag före, att det i domänstyrelsen bör inrättas en

särskild byrå, som har till uteslutande uppgift att behandla alla ärenden, som röra den enskilda skogshushållningen. Ett för hela landets ekonomiska liv så viktigt intresse som denna hushållning bör ej längre sakna sin egen målsman uti den centrala förvaltningen.

Den icke minst betydelsefulla vinningen utav en sådan anordning borde bliva en närmare beröring med och därigenom ett intimare samarbete mellan å ena sidan denne företrädare för statens intresse av en god hushållning med de enskildas skogar och å andra sidan ägarne av dessa skogar. Endast genom ett sådant samarbete torde man kunna erhålla den allsidiga belysning av alla uppkommande frågor rörande lagstiftning och lagtillämpning, utan vilken en lycklig lösning av densamma knappast är att förvänta och i alla händelser oftare blir ett tillfällighetens verk än resultatet av verklig kunskap om förhållandena. Av en statens tjänsteman, som betungas av mångahanda uppdrag för statens egen skogsförvaltning, samtidigt som han skulle handhava alla frågor rörande den enskilda skogshushållningen, vore det ej rimligt att begära ett sådant uppgående i den senare uppgiften, som dess vikt krävde. En även på detta plan konsekvent genomförd uppdelning av statsförvaltningens arbete är sålunda en förutsättning för ett gott arbetsresultat.»

I annan riktning än de anförda förslagen om en sammankoppling av högre myndigheter för statsskogarna och de enskilda skogarna gingo uttalanden, som framkommo vid av skogslagstiftningskommittén hållna diskussionsmöten i orterna. Dessa uttalanden avsågo inrättandet av en särskild överstyrelse över skogsvårdsstyrelserna eller av något slags förtroenderåd, inneslutande övervägande skoglig men även juridisk sakkunskap och vars beslut vore att betrakta såsom en »skogsjustitieombudsmans».

För egen del har skogslagstiftningskommittén yttrat följande:

»För kommittén står det klart, att skogsvårdsstyrelsernas styrka och den framgång de haft i sin verksamhet äro en följd av deras självständighet, icke blott gentemot lagen, därigenom att denna endast angiver huvudreglerna men icke »döda bokstavs föreskrifter», med vilkas tillämpande alla krav skulle vara fyllda, utan även i förhållande till andra, sido- eller överordnade, organ. Någon rubbning i denna deras ställning har därför synts kommittén icke kunna ifrågasättas. Ett överordnat organ lär icke, såvida det icke skulle bliva utan någon praktisk betydelse, kunna tänkas utan att detsamma över skogsvårdsstyrelserna erhöle en myndighet och bestämmanderätt, som måste inskränka deras självständighet på ett för resultatet av deras verksamhet menligt sätt. Det kunde vara att befara, att genom övermyndigheten i flera avseenden genomdrevs en schablonmässighet, som stode föga väl tillsammans med de olikheter, som förefinnas inom de olika styrelseområdena, och en icke mindre beklaglig påföljd kunde bliva, att skogsvårdsstyrelsernas hittillsvarande levande intresse för sina uppgifter genom den förändrade ställningen bleve dämpat och styrelserna mer eller mindre inskränkte sig till ett så minimalt fullgörande av sina åligganden som möjligt. Vad nu sagts gäller det egentliga skogsvårdsarbetet. Beträffande statistiska förhållanden, bokföring, organisation, därmed sammanhängande bestämmelser och dylikt bör däremot en fullständigare överens-

stämmelse mellan skogsvårdsstyrelserna givetvis kunna åvägbringas. För detta torde emellertid en fullständig övermyndighet icke erfordras, ehuru väl å andra sidan icke heller, såsom av vad ovan anförts torde framgå, en frivillig överenskommelse mellan skogsvårdsstyrelserna lärer vara nog. Kommittén har trots sig finna en lämplig lösning av spørsmålet däruti, att inom jordbruksdepartementet anställdes en *skogsvårdsinspektör*. Denne skulle emellertid icke stanna vid de senast berörda uppgifterna.»

Enligt kommitténs förslag skulle skogsvårdsinspektörens åligganden i huvudsak vara:

att inhämta noggrann kännedom om den enskilda skogshushållningens och skogsvårdens tillstånd i landet, med uppmärksamhet följa dess utveckling och för Kungl. Maj:t framlägga förslag till åtgärder från det allmännas sida, som kunna vara ägnade att främja denna utveckling;

att sammanfatta och till skogsvårdsstyrelserna överbringa meddelanden angående de i avseende å skogshushållning och skogsvård genom statens skogsförsöksanstalt eller eljest gjorda rön och erfarenheter, vilka kunna vara av betydelse för skogsvårdsstyrelsernas verksamhet;

att bereda och för chefen för jordbruksdepartementet eller uti statsrådsberedningen föredraga alla på Kungl. Maj:ts avgörande beroende frågor rörande den enskilda skogsvården i riket samt att uppsätta förslag till Kungl. Maj:ts beslut i ärendet;

att inom viss tid för varje år till Kungl. Maj:t avlämna berättelse angående den enskilda skogsvården med däri ingående sammandrag av samtliga skogsvårdsstyrelser berättelser och skogsstatistiska uppgifter;

att fastställa uppställning av skogsvårdsstyrelsernas årsredogörelser och, i den mån så är erforderligt, formulär för i nämnda redogörelser ingående och eljest skogsvårdsstyrelsen åliggande uppgifter;

att granska de jämlikt lagarna angående vård av kommunkogar m. m. och om häradsallmänningar av skogsvårdsstyrelserna fastställda, till honom insända hushållningsplaner och, där omständigheterna sådant påkalla, däri söka ändring;

att på framställning av vederbörande skogsvårdsstyrelse meddela förordnande för lämplig person att upprätta förslag till hushållningsplaner för under nyssberörda lagar lydande skogar;

samt att med råd och upplysningar tillhandagå skogsvårdsstyrelserna i deras verksamhet.

Skogsvårdsstyrelsernas delegerade hava anført.

Inrättandet av den föreslagna skogsvårdsinspektörsbefattningen vore ej behöfligt med hänsyn till den ställning styrelserna skulle komma att intaga i förhållande till inspektören och den risk, som föreläge, att styrelserna då så småningom skulle utvecklas till ämbetsverk. För närvarande arbetade skogsvårdsstyrelserna med sin av Kungl. Maj:t utsedde ordförande och sina två förtroendemän från länet utan påtryckningar eller direktiver från ovanstående ämbetsmän och endast med hänsynstagande till gällande lagar och till för varje län förefintliga förhållanden. Det skulle vara lyckligt, om så finge fortfara. Den ifrågasatta organi-

sationen skulle lätt kunna leda till ett stöpande i samma form och en byråkratism, vilka borde undvikas.

Domänstyrelsen har beträffande den föreslagna skogsvårdsinspektören yttrat:

»För att verkligen kunna med uppmärksamhet följa skogshushållningens utveckling och för Kungl. Maj:t framlägga förslag till åtgärder från det allmännas sida, som kunde vara ägnade att främja denna utveckling, synes det knappast vara till fyllest, att en person inom jordbruksdepartementet granskade och samarbetade skogsvårdsstyrelsernas årsberättelser och dessas statistiska bilagor, utan vore det väl framför allt nödvändigt att å orterna gjordes direkta rön beträffande den enskilda skogshushållningens ståndpunkt och utveckling. Huru nu den föreslagne skogsvårdsinspektören skall kunna bilda sig en uppfattning om de enskilda skogslagarnas verkan och det sätt, varpå desamma handhavas, synes styrelsen svärfattligt. Med den självständighet, som enligt kommitténs förslag skulle tillkomma skogsvårdsstyrelserna, lärer ett inspekterande av deras görande och låtande genom en person, som icke är dem överordnad, och till vilkens önskningsar och åsikter skogsvårdsstyrelserna icke synas vara pliktiga att taga hänsyn, näppeligen låta sig anordnas utan att slitningar och meningsskiljaktigheter komma att uppstå.

Av den förut lämnade redogörelsen för skogsvårdsinspektörens huvudsakliga tjänsteuppgift får man den uppfattningen, att han skulle komma att erhålla närmast en skogsvårdsstyrelserna sidoordnad, för att icke säga underordnad ställning. Säkerligen kommer det ej heller att befordra ett gott samarbete mellan skogsvårdsinspektören och skogsvårdsstyrelserna, att åt den förre lämnas bemyndigande att med samma rättsställning som enskild skogsägare överklaga skogsvårdsstyrelsernas beslut angående fastställande av hushållningsplaner. För övrigt synes skogsvårdsinspektören huvudsakligen få till uppgift att vara skogsvårdsstyrelsernas statistiker och såsom kommissionär stå dem till tjänst vid anskaffande av förrättningsmän för skogsindelningar å de under skogsvårdsstyrelsernas inseeende ställda skogar.

Domänstyrelsen kan därför icke finna att ett tillsättande av en skogsvårdsinspektör inom jordbruksdepartementet skulle vara till något särskilt gagn.»

Domänstyrelsen har vidare anfört bland annat följande:

»Domänstyrelsen är visserligen icke blind för de stora utvecklingsmöjligheter, som finnas på ett område, där ledningen tillerkänts ett ganska stort mått av självstyrelse, men kan å andra sidan icke heller finna, att en styrelse eller dess funktionärer skulle känna det såsom något för sig nedsättande eller såsom ett hinder i sitt arbete att detsamma ställdes under offentlig ledning och kontroll. Man må ock i detta sammanhang ej förglömma att de stora anslag, som årligen ställas till skogsvårdsstyrelsernas förfogande kunna anses såsom statsanslag, vadan även från det allmännas sida krav på offentlighet och offentlig kontroll över denna verksamhet må anses fullt berättigade.

En utväg att åstadkomma system och konsekvens uti skogsvårdsstyrelsernas arbete och tillämpningen av skogslagarna vore ju, som från visst håll även från privata skogsägares sida framhållits, att inom domänstyrelsen tillskapa en särskild

avdelning för vad som rör de enskilda skogarna och för desamma gällande lagstiftning.

Skulle man åter se denna fråga uteslutande ur den synpunkten att domänstyrelsen är ett affärsdrivande verk, och att styrelsen av denna anledning icke bör betungas med administrativ verksamhet, som icke har något sammanhang med dess affärsrörelse, kunna givetvis starka skäl anföras emot förslaget, att domänstyrelsen skulle utgöra ifrågavarande högre instans. Domänstyrelsen finner sig därför böra tillstyrka inrättande av en skogsvårdsstyrelserna överordnad institution. — — — En sådan institution, förslagsvis benämnd skogsvårdsstyrelsernas överrevision, synes böra utgöras av tre medlemmar, av vilka två verkligt sakkunniga och såsom framstående skogsmän erkända personer utses av Kungl. Maj:t, den ene såsom ordförande för en tid av sex år och den andra för tre år samt den tredje likaledes en erkänt framstående skogsman — vilken ej får vara ledamot i någon skogsvårdsstyrelse — utses av skogsvårdsstyrelserna ävenledes för en tid av tre år. Ordföranden i denna överrevision skulle beständigt vara i tjänstgöring och åtnjuta så hög avlöning att för denna befattning det vore möjligt att vinna en verkligt duglig och för ändamålet fullt lämplig person. De övriga tvenne ledamöterna, vilka jämte ordföranden skulle hava till uppgift att utöva inspektion och granskning av skogsvårdsstyrelsernas arbeten, skulle tillkallas, då så erfordrades, för fattande av vissa och mera viktiga beslut. Med biträde av juridiskt bildad sekreterare och erforderlig kanslipersonal skulle de löpande ärendena avgöras av ordföranden. Överrevisionen skulle såsom besvärinstans motsvara ett centralt ämbetsverk, och besvär över överrevisionens beslut skulle följaktligen anföras hos Kungl. Maj:t i vederbörande departement.

Domänstyrelsen har den uppfattningen att en på i huvudsak nu skisserat sätt anordnad skogsvårdsstyrelserna överordnad instans ej blott skulle fylla sin uppgift utan även emottagas med förståelse av nämnda styrelser. Överrevisionen skulle därjämte hava till uppgift att i olika avseenden leda skogsvårdsstyrelsernas verksamhet.»

Uti andra över kommittébetänkandet avgivna yttranden har den av kommittén föreslagna skogsvårdsinspektörsbefattningen i allmänhet avstyrkts, varemot meningarna om skogsvårdsstyrelsernas inordnande i större eller mindre omfattning under en övermyndighet varit synnerligen delade. Särskilt från skogsstatshåll har det hävdats såsom nödvändigt att en dylik myndighet av statlig karaktär tillskapades. Även skogsägareförbundet har förordat en övermyndighet, vilken dock icke finge bliva något ämbetsverk, utan borde vara sammansatt mera i överensstämmelse med skogsvårdsstyrelserna själva.

Från andra håll återigen har det invänts, att en dylik överstyrelse skulle medföra schablonmässighet uti lagarnas tillämpning inom de olika skogsvårdsstyrelseområdena samt minska skogsägarnas förtroende till skogsvårdsstyrelserna. Av länsstyrelsen i Jämtlands län har uttalats, att en centralmyndighet väl skulle vara av betydelse för ett rätt utförande

av det skogsvårdsstyrelserna anförtrodda handhavandet av lagstiftningen om enskildas skogar, men att det syntes tvivelaktigt, huruvida redan nu och såsom betingelse för en förbättrad skogslagstiftning en sådan myndighet borde tillskapas; något mera trängande behov därav hade icke enligt länsstyrelsens mening framträtt. Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län har framhållit, att skogsvårdsstyrelsernas självständiga ställning borde höja deras intresse och skärpa deras ansvarskänsla, varemot en statlig kontrollerande myndighet över dem lätt kunde hava en menlig inverkan på deras företagsamhet, enär de kände sig bundna med hänsyn till kontrollmyndigheten.

Departement-
schefen.

De synpunkter, ur vilka en central myndighet över skogsvårdsstyrelserna ansetts erforderlig eller önskvärd, hava i stort sett varit dels erhållandet av en sakkunnig överinstans, dit klagan kunde föras över skogsvårdsstyrelsernas beslut, och dels åstadkommandet av så stor enhetlighet i lagtillämpningen och styrelsernas verksamhet i övrigt, som kunde ske utan för stort ingrepp i den av lokala förhållanden betingade smidigheten.

Vad angår den skogliga kompetensen hos de myndigheter, vilka tillerkänts bestämmanderätt uti skogsvårdsfrågor, gäller enligt såväl nuvarande som föreslagna bestämmelser, att frågor om reproduktionsåtgärder falla under domstols avgörande, medan utsynings- eller tillståndsfrågor i händelse av missnöje med skogsvårdsstyrelsens beslut skola prövas av länsstyrelsen och Kungl. Maj:t. Då det nu påyrkats införandet av en särskild, fackutbildad besvärinstans, lärer därmed avsetts att ersätta länsstyrelsen, icke däremot vederbörande domstol. Visserligen föreligger den olikheten beträffande dessa båda myndigheters befattning med hithörande frågor, att det vid domstolsförfarandet gäller att avgöra, huruvida någon skyldighet föreligger att vidtaga vissa skogsvårdsåtgärder, medan länsstyrelsens prövning hänför sig till vad som ur rent skoglig synpunkt under vissa förutsättningar bör ske eller kan fordras, men ur denna olikhet torde näppeligen kunna härledas något stöd för kravet på en starkare fackutbildad myndighet än länsstyrelsen. Lika väl som vid domstolen kan hos länsstyrelsen erhållas en allsidig handläggning, därvid olika forstliga synpunkter kunna komma till sin rätt. På samma gång får icke förglömmas den kommunala karaktären hos skogsvårdsstyrelserna och att vid avgörandet av hithörande frågor många av ortsförhållandena och dylikt härflytande omständigheter äro av betydelse, vilkas rätta beaktande lättare kan ske hos länsstyrelsen än av en central övermyndighet. Icke utan betydelse torde slutligen vara, att den särskilda

fackmyndigheten väl icke skulle bliva slutlig instans över skogsvårdsstyrelserna, utan i allt fall hithörande tvistefrågor få dragas inför Kungl. Maj:t. Åsikten, att den vid organiseringen av skogsvårdsstyrelserna tillämpade grundregeln om deras självständighet visat sig lycklig och fortfarande bör bibehållas, delas av mig. Härmed synes mig dock icke oförenligt att få till stånd en större enhetlighet i styrelsernas verksamhet i vissa avseenden. Att uppdraga regler härför på sådant sätt, att självständigheten icke förspilles, är givetvis förenat med svårigheter; i stort sett synes mig emellertid intet vara att erinra mot vad i detta hänseende av kommittén föreslagits beträffande den av densamma tilltänkte skogsvårdsinspektörens uppgifter. De i denna del framkomna anmärkningarna hava egentligen icke heller hänfört sig till dessa uppgifter, utan riktat sig emot det vaga och obestämda uti själva befattningen och därmed förknippad svårighet att göra sig gällande. På grund av det fog, som ej kan fränkännas dessa anmärkningar, och då över huvud en särskild myndighet icke torde vara lämplig eller erforderlig för de angivna uppgifternas tillgodoseende, har det synt mig naturligt att inordna de för den önskade enhetligheten erforderliga åtgärderna uti domänstyrelsens verksamhet. De avseenden, som härvid ifrågakomma, framgå närmare vid de särskilda paragraferna i den förvarande förordningen; mera direkt gälla de 4 och 8 §§. I samband med dessa domänstyrelsen tillagda uppgifter bör ock ses den befattningsmed prövning av hushållningsplaner och uppsikt å från lagen om kommundskogar m. m. dispenserade skogar, som enligt nämnda lag uppdragits åt domänstyrelsen.

Rörande de särskilda paragraferna i förslaget må följande framhållas.

1 §.

Då det, såsom jag anmärkte vid remitterandet till lagrådet av förslaget till skogsvårdslag, icke ansetts lämpligt att för något fall flera än en skogsvårdsstyrelse skulle kunna finnas inom ett landstingsområde, samt det icke syntes erforderligt att vidtaga någon ändring i styrelsernas sammansättning, överensstämmer paragrafen, bortsett från en mindre jämkning, med 1 § i den nuvarande förordningen.

2 §.

Enligt nu gällande bestämmelser fordras, att det forstligt bildade biträde, som skall vara anställt hos skogsvårdsstyrelsen, helst bör hava fullgjort vad som erfordras för vinnande av anställning såsom tjänsteman i skogsstaten.

I kommitténs förslag har såsom ovillkorligt krav för dylik anställning stadgats genomgången högre kurs vid skogshögskolan eller skogsinstitutet. Kommittén yttrar härom:

»Även om med 1903 års lag och för dess handhavande ett dylikt krav icke behövt vara ovillkorligt, lär det vara oundgängligt med de nu föreslagna skogsvårdslagarnas innehåll, icke blott med hänsyn till vissa skogars underkastande under hushållningsplaner, utan jämväl med hänsyn till behandlingen av skogar i exponerat läge, växtlig ungskog m. m. Det må härutinnan erinras, hurusom vid införandet av den nuvarande gottlandslagen de enligt denna på skogsvårdsstyrelsen ankommande åliggandena ansågos av sådan mera krävande natur än de i 1903 års lag angivna, att den gottländska skogsvårdsstyrelsens forstliga biträde *måste* äga den kompetens, som erfordrades för vinnande av anställning såsom tjänsteman i skogsstaten. Den i kommittéförslaget använda avfattningen beror därpå, att enligt de för skogshögskolan gällande stadganden även den där anordnade lägre kursens genomgående medför kompetens till viss anställning i skogsstaten. Att för skogsvårdsstyrelsernas ifrågavarande biträden nöja sig därmed skulle icke vara tillfredsställande eller lämpligt, så mycket mindre som å de skogsegendomar, beträffande vilka skogsvårdsstyrelserna skola hava att öva tillsyn, i allt större utsträckning börjat anställas skogsmän av den högre fackutbildningen, gentemot vilka alltså en på samma utbildningsplan fotad auktoritet är av nöden.»

Det sålunda framställda kravet på högsta möjliga teoretiska utbildning hos skogsvårdsstyrelsernas fackmannabitråde har biträts utav såväl styrelsernas delegerade som domänstyrelsen, och icke heller har någon gensaga däremot gjorts uti de över kommittébetänkandet övrigt avgivna yttrandena.

För de ifrågavarande biträdena har som bekant alltifrån tillkomsten av skogsvårdsstyrelserna använts benämningen länsjägmästare. Av kommittén, dit framställningar om ändring av sagda benämning inkommo från »föreningen Sveriges ordinarie jägmästare» och »de extra jägmästarnes förbund», uttalades att då benämningen ifråga hunnit växa fast i det allmänna medvetandet samt någon annan, för den skogsägande befolkningen lika signifikativ benämning svårigen stode att finna, kommittén icke funnit anledning föreslå någon ändring.

Med anslutning till detta uttalande har jag ytterligare funnit det lämpligt att i själva förordningen införa den hävdvunna benämningen. Såsom av kommittén anmärkts, har så redan skett uti ett par av Kungl. Maj:t fastställda skogsvårdsstyrelserereglementen.

Uti kommitténs förslag hade vidare intagits en bestämmelse därom, att om för någon skogsvårdsstyrelses verksamhet mera än ett forstligt biträde finnes erforderligt, Konungen skulle äga att på framställning av

styrelsen förordna därom. Denna bestämmelse har emellertid avstyrkts i ett flertal yttranden, och även mig har densamma synts icke böra medtagas. Än viktigare än att olika skogsvårdsstyrelser arbeta likformigt är, att varje styrelses verksamhet för sig varder enhetlig, och för ernåendet härav kan det icke vara lyckligt med flera jämnställda länsjägmästare, huru än en arbetsfördelning dem emellan må ske. Där- emot synes mig en nödigbliven ökning av de fackutbildade arbetskrafterna lämpligen böra ske genom anställande av biträdande, d. v. s. under den ordinaries ledning stående, länsjägmästare. Sådana finnas redan uti ett flertal landstingsområden, och denna anordning torde hava visat sig fördelaktig. En bestämmelse i ämnet har synts mig hava sin plats här.

3 §.

De bestämmelser, som i denna paragraf tillagts till vad nu gäller, avse att ordna förfarandet vid förfall för den av Kungl. Maj:t utsedde ordföranden. Kommitténs av skogsvårdsstyrelsernas delegerade biträdda förslag har härvid blivit följt, och till vad kommittén därom anfört torde intet vara att tillägga.

4 §.

Av de olika punkterna vid angivandet av skogsvårdsstyrelsernas uppgifter nämnes även här den undervisande och bispringande verksamheten först, såsom varande den förnämsta även efter den skärpning, som de nya lagbestämmelserna innebära.

Beträffande häntydningen uti mom. c) till åligganden för skogsvårdsstyrelse enligt andra lagar än direkta skogsvårdslagar, må erinras om exempelvis lagen om förvaltning av bysamfälligheter m. m., enligt vilken skogsvårdsstyrelse har vissa uppgifter.

I likhet med införandet uti 2 § av benämningen länsjägmästare har här i mom. f) intagits beteckningen länskogvaktare för skogsvårdsstyrelsernas personal med lägre skoglig utbildning.

Uti en del av de över kommittébetänkandet avgivna yttrandena har anförts, att i sammanhang med bestämmelserna om avlöning till skogsvårdsstyrelsernas personal jämväl borde föreskrivas skyldighet att ordna dess pensionering. Denna fråga torde emellertid numera hava ordnats på sådant sätt, att dylika bestämmelser icke äro erforderliga.

En ny bestämmelse innehåller mom. g) om fastställelse av visst stämpelmärke för skogsvårdsstyrelse. Vid anmälan den 24 februari 1922 av förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 27 maj 1921 (nr 265) om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog

å fastighet i enskild ägo berörde chefen för justitiedepartementet, med återgivande av ett utav en skogsvårdsstyrelse anmärkt fall, frågan huruvida bestämmelserna i 12 kap. 7 § strafflagen om straff för den, som falskeligen använde allmänna stämplor och märken, vore tillämpliga beträffande skogsvårdsstyrelsens märke, men ansågs frågan icke hava något egentligt samband med den provisoriska skogslagstiftningen. Då nu en ny skogslag framlägges, har det syntts lämpligt att föreskriva fastställandet av särskilt stämpelmärke för skogsvårdsstyrelse. Därigenom torde åt sådant märke förlänas en karaktär av allmänt, som ställer dess inrymmande under straffskyddet i 12 kap. 7 § strafflagen utom allt tvivel.

I fråga om bestämmelserna rörande sakkunnig hjälp och anvisning från skogsvårdsstyrelsen samt därför av denna meddelade villkor hava vissa jämkningar i kommitténs förslag ansetts nödiga i syfte att tydligare utmärka förhållandet mellan berörda bestämmelser och närstående stadganden i skogsvårdslagen.

För främjande av den önskvärda enhetligheten i skogsvårdsstyrelsernas organisation och verksamhet bör det vara till gagn, att domänstyrelsen yttrar sig över uppgjorda förslag till reglementen, innan sådana av Kungl. Maj:t fastställas. Bestämmelse härom har därför här intagits.

5 §.

Om tillsättande av skogsvårdskommittéer gäller för närvarande, att sådant må ske inom kommun, som sådant önskar. Häri har skogslagstiftningskommittén föreslagit den ändring, att tillsättandet skall bero av, om skogsvårdsstyrelsen påfordrar det. Skogsvårdsstyrelsernas delegerade hava upptagit båda förutsättningarna såsom alternativa, och härtill har jag anslutit mig.

Det i paragrafen nya andra stycket har föreslagits av kommittén och likaledes upptagits av styrelsernas delegerade. Den däri innehållna bestämmelsen återfinnes för närvarande i vederbörande reglementen, men har syntts hava en riktigare plats här.

Av nuvarande instruktioner innehåller flertalet medgivande för skogsvårdskommittéerna att själva få välja sina ordförande, medan i ett par är föreskrivet, att den av skogsvårdsstyrelsen utsedde ledamoten skall vara ordförande. Uti några av de över kommittébetänkandet avgivna yttrandena har uttalats, att sistberörda förhållande alltid borde vara regel. Då emellertid, enligt vad nyss sagts, skogsvårdsstyrelserna redan nu hava i sin hand att ordna ordförandeskapet på nämnda sätt, om så finnes önskligt, torde någon bestämmelse i denna del icke vara i förordningen erforderlig.

6 §.

Uti den nuvarande skogsvårdsstyrelseförordningen innehåller motsvarande paragraf, att de under skogsvårdsstyrelsens förvaltning ställda medel ej få användas för skogar, tillhörande stat, kommun eller allmänna inrättningar och stiftelser och ej heller för häradsallmänningar. Sammanställer man denna bestämmelse med stadgandet i 5 § av förordningen om skogsvårdsavgift den 11 oktober 1912, att nämnda förordning — fränsett de geografiska begränsningarna för densamma — icke gäller virke, som avverkats inom området för städer, som icke tillhöra landstingsområde, innebär förstberörda bestämmelse, att för de där angivna skogarnas del, utom de inom nyssnämnda städers områden liggande, skogsvårdsavgift skall erläggas, men något bidrag från skogsvårskassan icke kan erhållas.

Beträffande statens skogar har kommittén yttrat, att staten icke blott icke behövde, utan ej heller borde för sina skogsvårdsarbeten taga i anspråk något av skogsvårdsstyrelsernas medel, oaktat staten erlade skogsvårdsavgift; utgåendet av denna avgift från statens skogar vore nämligen att betrakta som en form, vari staten lämnade understöd åt den enskilda skogsvården. I fråga om övriga skogar har kommittén hävdadt den uppfattningen, att skyldigheten att erlägga skogsvårdsavgift och rättigheten att åtnjuta bidrag ur skogsvårskassan borde korrespondera med varandra. Något hållbart skäl, varför icke, såsom naturligt syntes vara, alla skogar, som stode under skogsvårdsstyrelses tillsyn, skulle kunna få del av skogsvårskassans medel, syntes kommittén icke kunna andragas. Skulle som skäl för uteslutandet av de i den gällande skogsvårdsstyrelseförordningen i sådant hänseende angivna skogarna hava ansetts, att dessas ägare själva, utan ett dylikt ekonomiskt understöd, borde vara i stånd att vidtaga skogsvårdsarbeten, kunde detta icke av kommittén godkännas som rättmätigt, för såvitt avsåges andra än statens skogar. Det kunde nämligen väl tänkas, att i särskilda fall det ställde sig svårare för en enligt de nuvarande bestämmelserna från bidrag utesluten skogsägare — t. ex. en kommun, som med kännbara uppoffringar skaffat sig en skog, där kulturåtgärder vore av nöden — än för en till bidrag berättigad att bekosta åtgärder för skogens förbättring eller vård. Det måste ock anses som principiellt orätt att från erhållande av bidrag från skogsvårskassan utesluta vissa kategorier skogar, då de alla skulle erlägga till nämnda kassa ingående avgifter. Med en utsträckt rätt att få del utav skogsvårskassans medel vore emellertid icke sagt, att icke vid beviljandet av bidrag hänsyn borde tagas till de olika skogs-

ägarnes ekonomiska ställning, tvärtom borde man därvid alltjämt räkna på vad redan 1896—99 års kommitté uttalat därom, att den med ortens skogsförhållanden förtrogna skogsvårdsstyrelsen vid utlämnande av bidrag till enskilde skogsägare komme att taga behörig hänsyn till vad billigheten härutinnan krävde.

Med inordnandet av både skyddsskogar, kommuners skogar och häradsallmänningar under skogsvårdsstyrelsernas tillsyn har den angivna grundregeln ställt sig tämligen lätt för kommittén att genomföra i dess förslag. Ett par jämkningar hava därvid föreslagits uti förordningen om skogsvårdsavgift, och åt förevarande paragraf av skogsvårdsförordningen har givits ny lydelse, som bibehållits i departementets förslag.

Den här för skogsvårdsstyrelsernas del angivna regeln bör nämligen gälla, även om skogsvårdsavgifter utgå från andra skogar än som äro ställda under skogsvårdsstyrelsernas tillsyn. De bestämmelser om dylika skogsvårdsavgifter, som bliva erforderliga med hänsyn till den olika behandlingen av vissa skogar i kommitténs och i det nu framlagda förslaget, återfinnas i lagen om skyddsskogar och förordningen om vissa ändringar i skogsvårdsavgiftsförordningen.

Vid förevarande paragraf har skogslagstiftningskommittén även till behandling upptagit en fråga, som kommit till uttryck i riksdagens skrivelse den 23 april 1907 om utarbetande och framläggande av förslag till lagbestämmelser, varigenom skogsvårdsstyrelserna tillades rättighet att i fall, då sådant funnes lämpligt, förvärva skogsmark till bildande av allmänningar för vederbörande landstingsområde samt för sådant ändamål använda influtna skogsvårdsavgifter.

Sådana bestämmelser, som sålunda satts i fråga, hava av kommittén bestämt avstyrkts. Som skäl härför har kommittén anfört dels det oklara och oegentliga uti att, med det sätt, varpå skogsvårds-kassan bildas, dess medel skulle användas till förvärf åt landstinget, och dels det för skogsvårdsstyrelsernas egentliga uppgifter främmande och för den enskilda skogsvården menliga, som låge uti dylika bestämmelser.

Dessa kommitténs synpunkter, för vilkas närmare utförande jag får hänvisa till betänkandet,¹ hava synts mig avgörande, och något stadgande i antydd riktning har förty icke av mig upptagits.

7 §.

Denna paragraf är oförändrat lika med motsvarande i den gällande förordningen.

¹ Komm. bet. I s. 508—512.

8 §.

Bland de avseenden, vari oenhetlighet påklagats rörande de olika skogsvårdsstyrelserna, hava framhållits formen och grunderna för deras årsberättelse. Påtagligt är ock, att olikheter därutinnan kunna försvåra och t. o. m. omöjliggöra en jämförelse av frågor och förhållanden inom de särskilda verksamhetsområdena, vilken kunde vara nyttig eller önskelig. För avhjälpan av dylika olägenheter har intagits en bestämmelse, att domänstyrelsen äger meddela föreskrifter om grunderna för och uppställningen av skogsvårdsstyrelsernas redovisningar och framställningar om skogarnas tillstånd och skötsel.

Den nuvarande bestämmelsen, att det ankommer på landstinget och hushållningssällskapet att bevilja eller vägra skogsvårdsstyrelse ansvarsfrihet, synes hava grundats på styrelsens karaktär av kommunal myndighet och lämnandet av bidrag till styrelsen från nämnda korporationer. I den mån dylika bidrag lämnas, torde ock någon ändring uti berörda bestämmelser i fråga om ansvarsfrihet icke böra göras. Däremot har det synts mig, att även från statens sida en prövning av frågan om ansvarighet bör förekomma, likasom ju redan enligt hittillsvarande regler en av revisorerna utses av Kungl. Maj:t. Det må ock härvid erinras om att de från skogsvårdsstyrelserna till Kungl. Maj:t inkomna berättelserna jämte revisionsberättelser brukat av Kungl. Maj:t överlämnas till domänstyrelsen för den åtgärd, vartill domänstyrelsen kunde anse desamma föranleda; något vidare i anledning därav har emellertid icke förekommit. Åt de bestämmelser i ämnet, jag ansett mig böra föreslå, har givits en något annan läggning.

9 §.

Beträffande denna paragraf har någon ändring av saklig innebörd icke funnits påkallad.

De beträffande övergången från de äldre förordningarna — angående skogsvårdsstyrelser och angående sådan styrelse inom Gottlands län — till de nya uti förslaget upptagna bestämmelserna torde icke tarva någon särskild förklaring.

Departementschefen uppläser härefter inom departementet utarbetat, såsom bilaga vid detta protokoll fogat förslag till förordning angående skogsvårdsstyrelser samt hemställer, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen

att antaga samma förslag till förordning angående skogsvårdsstyrelser.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten förordna, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Rune Thygesen.

Bilaga.

**Förslag
till
Förordning**

angående skogsvårdsstyrelser.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Skogsvårdsstyrelse, som jämlikt skogsvårdslagen skall finnas för uppsikt över lagens efterlevnad, skall inom varje landstingsområde bestå av tre med skogsförhållandena i orten förtrogna män, utsedda för tre år i sänder, en såsom ordförande av Kungl. Maj:t, en av landstinget och en av hushållningssällskapets förvaltningsutskott. Finnes inom landstingsområde mera än ett hushållningssällskap, utses för varje hushållningssällskap en ledamot samt av landstinget så många ledamöter, som hushållningssällskapen äro. Suppleanter till lika antal som ledamöterna utses för samma tid och på enahanda sätt som dessa.

Sammanfaller landstingsområde icke med verksamhetsområdet för ett eller flera hushållningssällskap, förordnar Kungl. Maj:t, med iakttagande, i den mån sådant kan ske, av ovan stadgade grunder, huru med utseende av ledamöter i skogsvårdsstyrelse och suppleanter för dem skall förfaras.

2 §.

Hos skogsvårdsstyrelse skall såsom biträde (*länsjägmästare*) vara anställd en skogligen bildad man, vilken avlagt fullständig avgångsexamen från skogsinstitutets högre kurs eller skogshögskolans jägmästarekurs.

Därjämte må skogsvårdsstyrelse, där så finnes erforderligt, anställa biträdande länsjägmästare; och må härtill utses jämväl person, som allenast avlagt avgångsexamen från skogsinstitutets lägre kurs eller skogshögskolans forstmästarekurs.

3 §.

För besluts fattande inom skogsvårdsstyrelse fordras, att densamma skall vara fulltalig. Vid förfall för den av Kungl. Maj:t utsedde ord-

föranden inträder såsom ordförande den i styrelsen äldste ledamoten eller, där de äro samtidigt till ledamöter valda, den till levnadsåren äldste, samt i dennes ställe den för honom utsedde suppleanten. Äro vid omröstning inom styrelsen meningarna delade, bliver den mening gällande, varom de flesta förenat sig; äro rösterna för olika meningar lika delade, gäller den mening, som biträdes av ordföranden.

4 §.

Skogsvårdsstyrelse har till uppgift att

a) befrämja den enskilda skogshushållningen genom utbredande av kunskap i skogsskötsel, beviljande av bidrag till och utförande av arbeten för skogskultur samt vidtagande i övrigt av åtgärder, ägnade att befordra en förbättrad skogshushållning;

b) föranstalta därom, att inom verksamhetsområdet finnes tillräcklig tillgång på skogsfrö och plantor av kontrollerad, för orten lämplig beskaffenhet;

c) utöva den uppsikt och vidtaga de åtgärder, som jämlikt gällande skogsvårds- och andra lagar på skogsvårdsstyrelse ankomma, samt beträffande de åtgärder, styrelsen i sådant avseende vidtager, så ock om beslut, som på styrelsens framställning av domstol eller annan myndighet meddelats, föra förteckning samt lämna upplysning, när sådant begäres;

d) föra förteckning över de inom styrelsens verksamhetsområde befintliga skogar, som äro underkastade bestämmelserna i lagen angående vård av kommundskogar m. m.;

e) förvalta de medel, som genom skogsvårdsavgifter eller eljest inflyta till skogsvårds-kassan;

f) antaga och med omhänderhavda medel avlöna dels i 2 § omnämnda länsjägmästare, så ock sekreterare, där särskild sådan erfordras, dels ock därutöver, i den mån så prövas nödigt, skogligt utbildade tillsyningsmän (*länsskogvaktare*) ävensom kontorsbiträden samt att utfärda instruktioner för dessa;

g) fastställa visst stämpelmärke att användas vid utsyningar och andra förrättningar, som verkställas av styrelsens personal, samt på lämpligt sätt bringa detta märke till allmän kännedom.

Önskar i annat fall än i skogsvårds-lagen angivits ägare eller innehavare av skogsmark sakkunnig hjälp eller anvisning för tillämnad avverkning eller i avseende å skogsmarks behandling, må skriftlig anmälan därom göras hos skogsvårdsstyrelsen, som förordnar lämplig person att lämna sökanden den hjälp eller de upplysningar han begärt. På skogsvårdsstyrelse ankommer att föreskriva de villkor, under vilka

skogsägare må erhålla sådant biträde av styrelsens länsjägmästare eller länsskogvaktare; ägande styrelse därvid att i fall av behov lämna dylikt biträde avgiftsfritt.

Skogsvårdsstyrelse har att vid fullgörande av sin uppgift ställa sig till efterrättelse det reglemente, som Kungl. Maj:t efter styrelsens förslag samt landstingets, hushållningssällskapets förvaltningsutskotts och domänstyrelsens hörande fastställer.

5 §.

För att medverka vid utförandet av den skogsvårdsstyrelse enligt 4 § a) — c) tillkommande uppgift i avseende å skogsvården skall inom kommun, som så önskar eller där skogsvårdsstyrelsen så påfordrar, tillsättas en skogsvårdskommitté av tre personer, vilka för en tid av tre år utses, en av skogsvårdsstyrelsen samt de två övriga av kommunalstämman enligt den grund, som för utseende av gode män vid laga skifte är stadgad.

Skogsvårdskommitté vare skyldig att efter instruktion, som av styrelsen fastställs, lämna de meddelanden och uppgifter rörande skogsvården, som av styrelsen begäras, ävensom att i övrigt inom kommunen tillhandagå styrelsen vid utövandet av dess verksamhet.

6 §.

De under skogsvårdsstyrelsens förvaltning ställda medel få ej användas för andra skogar än dem, som stå under skogsvårdsstyrelsens tillsyn.

7 §.

Ordförande och ledamöter i skogsvårdsstyrelse samt de i 8 § av denna förordning omförmälda revisorer skola för varje sammanträde ävensom för de resor, som av deras berörda uppdrag föranledas och äro att såsom nödiga anse, ur skogsvårdskassan erhålla ersättning enligt tredje klassen i gällande resereglemente.

8 §.

Skogsvårdsstyrelse åligger att före april månads utgång varje år till länsstyrelsen avgiva redovisning för sin förvaltning under näst föregående kalenderår, skolande vid denna redovisning vara fogad en kortfattad framställning angående de under skogsvårdsstyrelsens tillsyn stående skogarnas tillstånd och skötsel. Denna redovisning och framställning skall vara avfattad enligt grunder och i uppställning, varom domänstyrelsen äger meddela föreskrifter.

Redovisningen skall granskas av revisorer, utsedda för ett år i sänder, en av Kungl. Maj:t och de övriga till antal och enligt de grunder, som om ledamöter i skogsvårdsstyrelsen är föreskrivet. Revisionsberättelsen, i vilken ansvarsfrihet för styrelsen skall till- eller avstyrkas, skall tillika med nämnda framställning angående skogarnas tillstånd och skötsel till trycket befordras samt dels utdelas bland ledamöterna i landstinget och vederbörande hushållningssällskaps förvaltningsutskott minst en månad före landstingets nästa lagtima sammanträde, dels ock samtidigt insändas till domänstyrelsen.

På landstinget och hushållningssällskapet ankommer att för dess del bevilja eller vägra skogsvårdsstyrelsen ansvarsfrihet för styrelsens förvaltning under det år, revisionsberättelsen omfattar. Domänstyrelsen skall efter verkställd granskning överlämna handlingarna till Kungl. Maj:t med till- eller avstyrkande av ansvarsfrihet för skogsvårdsstyrelsen och med angivande i övrigt av de erinringar eller framställningar, vartill omständigheterna må föranleda. Finner Kungl. Maj:t ansvarsfrihet icke böra beviljas skogsvårdsstyrelse, förordnar Kungl. Maj:t domänstyrelsen att genom sin fiskal vidtaga därav påkallade åtgärder.

9 §.

Ordförande och övriga ledamöter i skogsvårdsstyrelse ansvara gemensamt för de medel, styrelsen haft under sin förvaltning. Denna ansvarighet fortfar, till dess förvaltningen blivit efter ty i 8 § sägs eller, om klander anställs, av vederbörlig domstol godkänd, eller ock till dess natt och år efter räkenskapens avlämnande förflutit, utan att klander i laga ordning blivit anställt.

Denna förordning skall träda i kraft den 1 juli 1923.

Genom densamma upphävas förordningarna den 24 juli 1903 (nr 79 s. 11) angående skogsvårdsstyrelser samt den 13 juni 1908 (nr 44 s. 5) angående skogsvårdsstyrelse inom Gottlands län, med iakttagande likväl:

1) att enligt äldre förordning utsedda ordförande och ledamöter i skogsvårdsstyrelserna skola fortfara med sina berörda uppdrag den därför bestämda tiden;

2) att jämlikt 2 § i äldre förordning hos skogsvårdsstyrelse anställt biträde må i sin anställning bibehållas, även om han icke fullgjort vad därför enligt samma § i den nya förordningen erfordras; samt

3) att efter utfärdandet av denna förordning skogsvårdsstyrelserna ofördröjligen skola till domänstyrelsen insända sina reglementen med förslag till de ändringar och tillägg däri, som kunna finnas erforderliga, varefter och sedan landstingen och hushållningssällskapens förvaltningsutskott däröver yttrat sig, domänstyrelsen med eget yttrande överlämnar samtliga reglementen och förslag till Kungl. Maj:t för prövning och fastställelse.
